

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára
háshoz hordással vagy postán küldve:
Egy évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyed évre . . . . . 1 frt.

Hirdetmény
a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

24. szám.

Szerkesztői szállás: sz. István-utca 176. sz.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének czimzandók; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak Klökner Péter kiadó könyvkereskedésében vétnek fel.
Nyitásterben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmentetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

Előfizetési fölhívás

Székesfejérvár

társadalmi hetiközlöny

1873-ik év III. évfolyamára.

Egész évre . . . . . 4 frt.

Félévre . . . . . 2 frt.

Negyedévre . . . . . 1 frt.

Az előfizetési pénzeket mielőbb kérjük a lap kiadó-hivatalához KLÖKNER PÉTER könyvkereskedésébe küldeni, hogy a lap szétküldésében fönnakadás ne történjék.

Vidéki előfizetések megtételére ajánljuk a postai 5 kros utalványok használatát.

A kiadó-hivatal.

Az állatkiállítás, a bécsi nemzetközi kiállításon.

A nemzetközi világ-versenyek korszakát éljük. Ezelőtt London, Hamburg, Páris, ma Bécs, jövőre Philadelphia és Berlin! És azután? — de ki tud a jövőbe tekinteni.

Oly lépése ez jelen századunknak, melyet bizvást nevezhetünk a „szép, jó és igaz” haladásának, mert minden nemzetet egy zászló alá gyűjt, különbözőtek legyen azok egymástól akár politikai, akár nemzetiségi szempontból.

A hajlam a nemes versenyre, minden

nép szívébe be van oltva. Egy közös pont ez, melynek ingerlő hatása együvé hozza a föld bármely sarkán lakó népeket. S hogy a nemes verseny mit hoz létre, eredményét már is láttuk az eddigi, e nemű kiállítások után.

A mesés China, Japán, India, melyekről leg-többen csak hírből halottunk valamit, itt láthatók a maguk eredetiségében, a maguk valóságában. — Ausztrália szintén helyet szorított magának a föld többi népei közt, hogy bemutassa magát a világnak, hogy megismertesse velünk ipariját, hogy bizonyítsa léte jogosultságát.

S mennyire fogták fel az egyes nemzetek a verseny feladatát, mutatja az eredmény: a mostani nemzetközi kiállítás, mely ugy, a mint áll, csak kölcsönös elismerését vitta ki az egyes nemzeteknek.

De térjünk tárgyunkhoz! — A nemzetközi kiállítás többi részeinek leírását szakértőbb, avatottabb tollakra bízván, sietek a „Székesfejérvár” tisztelt olvasóit az állatkiállításról tudósítani.

Mint szintén e hon szülötte, a fősulyt Magyarországra fektettem, annál is inkább, mert ha valamikor, egy most bizonyára büszkének lehetünk magunkra, mert hazánk csakugyan méltón van képviselve e tekintetben is a többi nemzetek sorában.

Az állatkiállítást legcélszerűbben a következő négy pontra oszthatjuk: 1) szarvasmarhák, 2) juhok, 3) sertések, 4) kecskék kiállítására. Vegyük sorba a felvett pontokat.

1) A szarvasmarhák közül a következő fajták vannak leginkább képviselve: a magyar, erdélyi, podolmoldvai, oláh, frieslandi, hollandi, oldenburgi, berni, freiburgi, siementhali, schweitzli, algau,

lavanthali, pinzgau, mürtzhali, alpesi, deasley (leicester), durham vagy shorthorn-fajták.

2) Juhok közül képviseltettek: a merinói, negretti, malmaisoni, southdowni, a magyar raczka, az erdélyi havasi fajta, s különböző keresztezések.

3) Sertések közül: a közönséges magyar sertés, a kisjenői fajta mangalicza (fehér és fekete), yorkshire-i, lincolnshire-i fajták, s a suffolk sertés.

4) Kecskék közül a bak kecskét láttuk; bivalyok közül pedig a közönséges fekete bivalyt s a fehér bivalyt.

Hogy mily méltó helye jutott hazánknak az állatkiállításon, azt a kiállított példányok is eléggé tanúsítják De másrésről a kiállítás sokoldalúsága is eléggé biztosítja azon szép állást, melyet ott elfoglalt.

Azon sokféle irány, melyeket állattenyésztőink betöltöttek, szép bizonyítványt szolgáltat részünkre az idegenek előtt, mert productumaink, a mint alább kivilágozni fog, sokféleségük dacára, mind a legnagyobb elismerésre méltók.

S e pontnál állapodjunk meg egy kissé.

Némely lapjaink nagyon szeretik kiáltani azt, hogy a mi a honi ipart illeti, ott még sok tenni való van, s hogy, míg e téren át más népek ipariját utol nem érjük, addig a haladás jelen színvonalán meg nem állapodhatunk.

Akkor uraim, vessünk el minden haladást célzó eszközt! mert oly országban, mint a mienk, hol a munkaerő-calamitás annyira kiható — mely pedig ipariánk fejlődésének legnagyobb akadály — oly országban (ismét haladásunk rovására más oldalról vett áldozatok nélkül) iparunknak nem lehet oly lendületet adni, hogy kedvezőbb körülményekkel

TÁRCZA.

Az én jó Laczi barátom esete.

Beszély.

Horváth Böskétől.

Julius végső napja, tikkasztó hőségű nyári nap volt; a lég sűrű, fák és bokrok porral lepettek, az ég felhők árnyától volt eltakarva.

Én azonban gyönyörűnek találtam ezt az időt; nekem ragyogónak tetszett a nap és üdének, étellejesnek a növényzet, mert mindezt lelmem örömén keresztül szemlélhetém, lévén ez a nap, a tanodák s növeldék hagyományos záróünnepélyi, s e szerint az sz—i zárda „kieresztési” nagynapja is, melyet én, mint azt látogató, első osztályu tanulóleányka megértem, s fáradozásim jutalmául, nyert ajándokaim mellett: hófehér ruhámmal és felfürtözött hajammal megünnepeltem.

A mi az ajándokokat, verses könyveket illeti, azok nem is maradtak el tőlem; először egyik ruhámzsebéből a másikba vándoroltak; később pedig lelkeembe zártam tartalmukat, azaz: megtanultam azokat könyv nélkül.

Hófehér ruhámtól a próbatét után azonban csakhamar meg kelle vállnom, ha nem akarám magamra haragítani Klára nénit, ki emez emlékezetes napon, azért hagyá el kedves otthona csendes világát, hogy

engem magával vigyen üdülni a friss, falusi légre és élénkülni a „kis Lucziferek” között, miként ő a falusi gyermekeket rendszeren nevezé.

A fehérruhát tehát, egyszerű utiruha váltotta fel, a szépen fürtözött hajzattal meg végzett azután szél és eső, melyek csak annyiban különböztek egymástól, hogy az első, elmaradván a mindenütt elöttünk járó, és utunkat pormentesítő tevő záportól, kiserőnkül szegődött utazásunk további folyamára.

Hanem bármiként cibálta is a szél fürteimet, én bizony nem sokat törődtem működésével; ugy ültem ott a kocszi kényelmes előülésén, mint valami kis-király; szemem, majd az eső által üdült mezőn, majd meg a tiszta, kéklő égen tévedezett; itt-ott lebegett azon egy egy bárányfelhő, az imént elvonult vihar, szürke uszályának tépett foszlányaként, míg a távol legelők kolompja kizajlott a csendes kép békés nyugalmából, illatos levegőjéből.

Más gyermek ilyenkor versenyt csicsereg a má-dárral, az én eszem azonban még most is elhagyott, kedves otthonomban járt; előttem volt annak minden ismerős tárgya: a ház udvarával, a kert virágival, melyekből leánytársaimmal koszorut fűztem a próbatétünkön elnöklő főpap számára, s midőn mindezt elgondolám, édes elégtelenség lepelt meg, annak tudatában, mennyivel irigylendőbb helyzetem van most nekem, mint ama jó püspöknek volt a zsufozásig megtölt tanteremben, melynek zárt levegőjében ő órákig volt kénytelen időzni, hallgatva a mi feleleteinket s ülvé

szesesen a szük karszöken, míg én kényelmesen megvettem hátamat magas ülésem támláján, s ki-kidughatom fejemet a kocszi ablakán nem kis mulatságára Klára néninek, ki nem nézhette mosolytalan, folyvást rendtelenebbé változó hajzatomat.

Kezdetben nekem nem igen tetszett, hogy szemben velem valaki jókedvű és mosolygó legyen akkor, midőn az én szemem az elhagyott otthon után még könyektől vala nedves; később azonban, Isten tudja miként! reám is elragadt az a mosoly, s ha most sok év után eme perczre gondolok, ugy tetszik mintha ekkori utamban szereztem volna ama később, az élet tapasztalatai által annyiszor igazolt észleletet, miszerint a válás a legegyszerűbb lelkeknél is mindig, s annyival keserűbb a maradó, mint távozó félre nézve, hogy míg ez utóbbit, ha más nem is, a szálló szellő vagy egy felmerült újabb kép is szórakoztatja, vigasztalja, — addig az a másik honn maradt, él tovább is a régi rendben, a régi körben, melyen megérzenék egy-egy hiányzó parány, s melyből hogy ne hiányzanék az, ki mindene, ki éltetője volt az otthon világának? — ki elmegy azután messze földre, — ki tudja, meddig felejtí ott magát, — ki tudja miért van az, hogy őt azért itthonn, még sem lehet elfeledni?!

No de én ezt nem akkorról és nem is magamról mondtam; nekem bizony kevesebb hasznomat vették otthon mint valamely ócska naptárnak; azt mondták rólam, hogy nincs bennem semmi életrealóság, s azért

